

OBSAH

Redakcia

Mária - žena očakávania a nádeje.

Str.1

Formačný projekt

“Miloval ich až do krajnosti.” (Jn 13,1)

Str.2

Odovzdaj, dôveruj a usmievaj sa

List hlavného predstaveného: *Na ceste do raja.*

Str.8

400. výročie smrti svätého Františka Saleského

Sv. František a Eucharistia.

Str.9

Skrze prijatú milosť

“*Beatrix, náš malý zázrak*”

Str.10

Rodinné správy

- Argentína: Októbrová duchovná obnova so sv. Františkom Saleským.

- Thajsko: Púť k soche Panny Márie.

Str.12

REDAKCIA

MÁRIA - ŽENA OČAKÁVANIA

Milí priatelia v Združení ADMA,

práve sme ukončili liturgický rok a sme už ponorení do adventného obdobia, ktoré nás pripravuje na to, aby sme privítali tajomstvo Boha, ktorý sa stal človekom. On prichádza na zem nie preto, aby nás zachránil pred tým čo žijeme, ale predovšetkým, aby nás nenechal samých v tom čo žijeme, prijíma účasť na našom ľudskom údele, na našich radoostiach i trápeniach.

Advent je čas čakania na príchod Ježiša, ktorý je svetlom sveta. Nechceme ho prežívať roztržite alebo príliš ustarostení o veci tohto sveta, nechceme ho prežívať smutní alebo sklúčení, ale v pozornosti k vyšším veciam, s pohľadom obráteným na nebo, kde hľadáme našu Hviezdu. Môže nám niekto lepšie pomôcť dobre prežívať tento čas ako Mária? Pápež František nás v minulom roku počas jednej meditácie pri modlitbe Anjel Pána pozval, aby sme prežili adventné obdobie rovnako ako Mária po oznámení anjela.

Mária je žena očakávania par excellence, jej očakávanie je bezpodmienečné, mimo všetkej ľudskej logiky, je to očakávanie, ktoré nehľadá na čas, pretože je to očakávanie Boha a jeho plánu lásky. Ale jej očakávanie je aj aktívnou účasťou, je to očakávanie plné modlitby, počúvania a rozlišovania. Všetko čo žije a čo sa jej stane, aj keď ide o veci mimoriadne sa nikdy nedeje bez jej súhlasu, je to

vždy jej **“áno”**, ktoré sa otvára úplnej dôvere v Boha, na ktorej je založený zázrak lásky, ktorým je narodenie Spasiteľa.

Mária je tiež ženou nádeje, pretože sa otvára Božiemu zaslúbeniu bez akejkoľvek ľudskej istoty a čaká na Ducha, aby v nej pôsobil a ukázal jej krok za krokom jej cestu. Mária je žena nádeje, pretože sa necháva premeniť napriek ťažkostiam, rizikám a obavám. Ako nám pripomína pápež František, **“najsvätejšia Panna nezostáva doma paralyzovaná starosťami, zmietaná problémami, neupadá do sebaľútosti alebo strachu z nedorozumení alebo prísnych trestov ako je ukameňovanie, ktorému ju nečakané tehotenstvo vystavilo, ale snaží sa podeliť**

so svojou príbuznou Alžbetou o radosť, ktorú nosí vo svojom srdci.”

Tak teda vpred s nádejou, bez obáv a úzkosti, v očakávaní Boha, ktorý vždy robí prvý krok. Toto je Máriin postoj, ktorý aj my, členovia ADMY chceme napodobňovať v advente, aby sa naše očakávanie nestalo sterilným a pasívnym, ale plodným a plným skutkov lásky, vďaka čomu **“prvým činom lásky voči bližnému je ponúknuť mu pokojnú a usmievavú tvár”**, rovnako ako tvár, ktorú Bartolomeo Garelli videl v Don Boscovi na sviatok Nepoškvrneného počatia v oratóriu kostola Sv. Františka z Assisi v Turíne: pohľad plný sympatie a prijatia, ktorý v modlitbe jednoduchého **“Zdravasú”** preklenul každú vzdialenosť a umožnil Ježišovi, aby sa znovu narodil v srdci toho mladého človeka.

Renato Valera,
prezident materskej ADMY Valdocco.

Alejandro Guevara,
duchovný animátor ADMY Valdocco.

FORMAČNÝ PROJEKT

“MILOVAL ICH AŽ DO KRAJNOSTI” (JN 13,1)

1. Srdcom prijať prítomnosť ...

“Pokračujte, aby ste dobre víťazili v tých malých každodenných ťažkostiach, s ktorými sa stretávate a upriamte k tomu vaše najvrúcnejšie túžby. Vedzte, že nateraz Boh od vás nechce nič iné ako toto; preto nestrácajte čas tým, že budete chcieť robiť niečo iné. Nezasievajte svoje túžby do cudzej záhrady, ale dbajte len na to, aby ste pestovali ovocie vo vašej. Nechcete nebyť tou, ktorou nie ste, ale chcete byť najlepším spôsobom tou, ktorou ste. Upriamte svoje myšlienky k tomu, aby ste sa v tom zdokonalili a niesli vaše kríže, veľké alebo malé, ktoré nájdete na mieste, ktoré vám bolo pridelené. A verte mi: toto je veľké a asi najmenej pochopené tajomstvo duchovného života. Každý miluje to, čo sa mu páči a málokto miluje to, čo je v súlade s jeho povinnosťou a čo sa páči nášmu Pánovi. Načo je dobré stavať si zámky v Španielsku, ak musíme žiť vo Francúzsku? Toto

som vám už dávnejšie hovoril a vy tomu iste dobre rozumiete.” (List manželke prezidenta Brularta, jún 1607)

Chceme si vybrať prítomnosť, ktorú chceme milovať, alebo chceme milovať prítomnosť, ktorá sa nám dáva? V týchto slovách by sme mohli zhrnúť otázku, ktorú František Saleský adresuje jednej zo svojich Filoteí v liste z roku 1607. V skutočnosti, ozvenou cez storočia k nám prichádza otázka, ktorú svätý ženevský biskup položil tejto pani a dnes sa obracia aj na naše srdcia najmä v adventnom čase, ktorý nás pripravuje na Pánovo narodenie.

Naliehavé slová Františka Saleského nám zároveň odhaľujú najhlbšie tajomstvo svätosti a pomáhajú nám odhaliť jedno z najčastejších a najzákernejších pokušení, ktoré často číhajú aj na našej ceste. Svätec dobroty a vlúdnosti, s jemným ale zároveň rozhodným tónom nám umožňuje jasne pochopiť,

že jediná záhrada, v ktorej môže semeno svätosti, zasiaté Božou milosťou a strážené našou slobodou rásť, prevítať a dozrievať, je len a len to v našej prítomnosti, tu a teraz. Je to „tu a teraz“ našej doby a nášho priestoru, našich životných a zdravotných podmienok, našich obmedzení a našich náklonností, našej práce a tisícov okolností každodenného života, našej malosti a našej viery, ktorá môže rásť i upadať. Je to dar, ktorý sa niekedy zdá byť nepohodlný a inokedy odhaľuje neuveriteľné prekvapenia, dar, ktorý je vždy nedokonalý a ohrozený plynutím času, dar, ktorý je však jediným skutočným, konkrétnym a reálnym časom nášho života, časom, v ktorom sa hrá o náš život. **Prítomnosť Boha, ktorý predstavuje skutočné a autentické bohatstvo, ktoré zachováva naša súčasnosť nie je vždy okamžite zrejmá, rozpoznateľná a zvonka viditeľná. V skutočnosti je to bohatstvo, ktoré je hlboké a vzácne, ktoré sa nevnučuje a nehľadá miesta, kde by vyniklo, ale ktoré sa diskretným a konkrétnym spôsobom vytrvalo rozhoduje, že sa nestiahne a zostáva naďalej bývať v tomto prítomnom čase a žehná ho, nechce ho premieňať na iný čas, ale premieňa ho, prijímajúc ho taký aký je, na čas milosti.**

František Saleský veľmi dobre vie, že ak nespoznáme Božiu návštevu dnes, sotva ju spoznáme zajtra, pretože zajtrajšok sa bude volať dnes, ak príde. Savojský svätec zároveň veľmi dobre pozná pokušenie uniknúť zo súčasnosti, ktorá tak či onak klope na dvere nášho srdca. Je to sugestívne pokušenie nežiť „tu a teraz“, vzdať sa tvárou v tvár zdanlivej monotónnosti, suchosti a sterility každodenného života, hľadať inde záhradu, ktorá bude sľubnejšia, vhodnejšia pre našu cestu svätosti. Pestré a farebné môžu byť tieto ciele nášho úteku inde. Niekedy sa uchýlime do minulosti, idealizujeme a ľutujeme krásu doby, často idealizovanú, ktorá už nie je. Inokedy sa však načiahneme smerom k imaginárnej budúcnosti a snívame o nej, že bude bez tých drsností a nedokonalostí, ktoré nás sprevádzajú v prítomnosti. Niekedy sa naozaj chceme uchýliť alebo utiecť do inej súčasnosti, skutočnej alebo virtuálnej, kde sa nám zdá, že je to priaznivejšie pre našu cestu nasledovania Pána. Tvárou v tvár týmto pokušeniam, ktoré on veľmi dobre pozná, nám ženevský biskup s jemným odhodlaním odporúča, aby sme žili v našej prítomnosti bez úľav a bez únikov, aby sme žili ten jediný, skutočný a konkrétny priestor, v ktorom je možné stretnúť sa s Pánom, jediné miesto, ktoré si vybral Pán a v ktorom neprestáva navštevovať a žehnáť náš život.

Byť v prítomnosti určite nie je ľahké a rozpoznáť prítomnosť ako miesto, kde sa s nami Pán stretáva samozrejme neznamena skamenenie existujúcej reality v chladnej a ľadovej statike, v ktorej sa nič nemôže meniť. Tajomstvo, ktoré nám svätý biskup dáva je oveľa hlbšie a vzácnejšie. František Saleský nám naznačuje, že Pán sa s nami nikdy nestretne a nikdy nás nestretne v inom možno dokonalom, ale určite abstraktnom a neskutočnom svete, ale iba a len v tejto našej konkrétnej prítomnosti, v takej aká je, v jej svetlách a tieňoch, v jej ťažkostiach. **Pán od nás nežiada, aby sme boli iní ako sme, alebo aby sme išli inam než kde sme, ale skôr nás žiada o pokoru, aby sme prijali Jeho príchod v chudobe tejto prítomnosti, ktorá je rovnako ako jasličky v Betleheme jediným miestom, kde nás Boh žiada, aby sme ho privítali.** A práve z tejto skúsenosti, z toho, že sme v Pánovi spoznali hosťa často nepovšimnutého v našom živote, dostávame silu kráčať a rásť vo svätosti. Naša svätosť preto nemá, ako si často myslíme, nahradiť tento náš konkrétny život nejakým iným, radikálne novým a úplne iným, ktorý by v okamihu ako špongiou vymazal to kým sme a kým sme boli, aby sme vytvorili priestor pre nový začiatok, ktorý predznamenáva lepšie šance na úspech od nuly. Svätosť sa nestotožňuje ani s úsilím našej vôle, so snahou napredovať, rásť a zlepšovať sa ako keby nás Boh po tom, čo nám dovolil objaviť cestu, po ktorej máme kráčať, čakal na cieľovej čiare, so záujmom sledoval ako sa snažíme a či

© Centro Aletti - LIPA Edizioni

vytrváme, akoby sme si mali nejako zaslúžiť a získať jeho lásku vďaka úsiliu a dosiahnutým výsledkom. Svätosť, ktorú nám František odhaľuje je v skutočnosti niečo nekonečne krajšie a väčšie, niečo nekonečne božskejšie a nesmierne ľudskejšie. Svätosť neznamená snažiť sa silou vôle nebyť tým, kým sme a byť iní ako tým, čím sme, popierajúc, že Boh chcel, požehnal a miloval našu neopakovateľnú jedinečnosť. **Svätosť je práve prežívanie tejto prítomnosti, teda snaha byť tým, čím sme, dokonalým spôsobom, nie ako cieľ nášho úsilia, ale vo svetle objavovania a spoznávania seba samých, s nekonečným a nikdy nevyčerpatelným úžasom privilegovaných prijímateľov večnej, nekonečnej a vernej lásky Boha, ktorý nepozná žiadne váhanie, rozmyšľanie, či pochybnosti, až do tej miery, že za nás dal svoj vlastný život.** A práve toto vedomie, že sme Bohom bezdôvodne a nekonečne milovaní, povolání odpovedať, a nie naháňať sa za jeho láskou, umožňuje nášmu životu rozkvitnúť v pravej a autentickej svätosti, v odzrkadľovaní jedinečným a neopakovateľným spôsobom, spôsobom, ktorý je a bude len náš, v črtách našej tváre črty Pánovej tváre. Božia láska, jeho prítomnosť po našom boku, jeho prebývanie v tomto našom každodennom živote nás neprenáša zázračne do inej prítomnosti, ale radikálne premieňa a pretvára túto prítomnosť, obnovuje ju, dáva jej rozkvet a prináša ovocie v celom jej potenciáli a možnostiach dobra, svetla a radosti.

V našom živote a v našej prítomnosti ako nám jasne naznačuje František Saleský, ak máme odvahu v nej prebývať a skúmať ju, objavíme, že Boh nezatraca, ale vykúpe, neodsudzuje, ale očisťuje, nevytýka, ale miluje. A práve to je tajomstvo svätosti. Nemusíme sa snažiť rozkvitnúť, aby sme boli milovaní, ale môžeme prekviatať vďaka tomu, že sme už boli nekonečne milovaní, bez "keby" a "ale", neposlání späť odosielateľovi kvôli našim chybám, ktoré sú

často dôsledkom nesprávnych rozhodnutí našej slobody, ale vykúpení a radikálne obnovení najväčšou láskou, ktorá nás milovala až do konca, to znamená až do smrti, smrti na kríži. Svätosť neznamená stať sa niekým iným, ale skrze každodenné pretkávanie milosti a slobody, úplne samými sebou, tým, čím sme povolání byť, teda nie takí ako snívame, ale ako od večnosti o nás sníval Boh a neprestáva snívať. A toto všetko nemožno zažiť inde, iba v centre a srdci tejto našej prítomnosti, obývanej, oživenej a milovanej Bohom.

2. "...milujúca Božia prítomnosť..."

Z Jánovho evanjelia (Jn 13,1-17):

Bolo pred sviatkami Veľkej noci. Pretože Ježiš vedel, že prišla jeho hodina, aby odišiel z tohto sveta k Otcovi, a preto, že miloval svojich, ktorí boli na svete, preukázal im dokonalú lásku. Pri večeri, keď diabol už vložil do srdca Judáša, syna Šimona Išariotského, aby ho zradil, Ježiš vo vedomí toho, že Otec mu dal všetko do rúk a že od Boha vyšiel a k Bohu odchádza, vstal od večere, odložil si vrchný odev, vzal si zásteru a opásal sa. Potom nalial do umývadla vodu a začal umývať učeníkom nohy a utierať ich zásterou, ktorou bol opásaný. Tak prišiel k Šimonovi Petrovi. Ten mu povedal: „Pane, ty mi chceš umývať nohy?“ Ježiš mu odpovedal: „Čo ja robím, to ty teraz nechápeš, ale neskôr pochopíš.“ Peter mu povedal: „Nikdy mi nebudeš umývať nohy!“ Ježiš mu odpovedal: „Ak ťa neumyjem, nebudeš mať so mnou podiel.“ Šimon Peter mu povedal: „Pane, teda nielen nohy, ale aj ruky a hlavu!“ Ježiš mu odpovedal: „Ten, kto sa okúpal, nepotrebuje sa už umývať, iba ak nohy; inak je celý čistý. Aj vy ste čistí, ale nie všetci.“ Vedel totiž, kto ho zradí, preto povedal: „Nie všetci ste čistí.“ Keď im umyl nohy a obliekol si vrchný plášť, znova sa posadil k stolu a povedal im: „Uvedomujete si, čo som vám urobil? Vy ma nazývate Učiteľ a Pán, a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som vám teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy, aj vy si máte navzájom umývať nohy. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili tak, ako som urobil ja vám. Amen, amen, hovorím vám, sluha nie je väčší ako jeho pán. Ani posol nie je väčší ako ten, kto ho poslal. Ak to viete, ste blahoslavení, keď tak aj konáte.

Práve Božia prítomnosť v srdci našej prítomnosti robí z našej prítomnosti, dokonca aj v jej nevyhnutných a nepredvídateľných nedokonalostiach miesto, kde sa má rozvíjať naša svätosť. Prítomnosť Boha v srdci našej prítomnosti nám dáva milosť a silu

byť v nej prítomní a žiť ju v prítomnosti toho, ktorý, večne prítomný nás miluje a neustále sprevádza svojou láskou v našom každodennom živote. Práve Božie rozhodnutie obývať náš čas robí náš čas obývateľným, miestom, kde je možné prijímať, spoznávať a opätovať Jeho Lásku. A na tejto našej ceste, ktorá nám tým, že nás vedie k tomu, aby sme žili v našej prítomnosti, pomáha uniknúť a vyhnúť sa neustále cíhajúcemu pokušeniu hľadať útočisko inde, je privilegovaným časom práve advent.

Advent je liturgické obdobie, ktoré nám Cirkev z roka na rok ponúka, aby sme sa pripravili, kráčajúc v spoločenstve a v komunite, na tajomstvo Svätého narodenia Pána. Advent je absolútne výnimočný čas milosti, čas, ktorý je nám daný, aby sme mohli obnoviť svoju bázeň a znovu prebudiť svoj úžas nad najšokujúcejšou a najnepredvídateľnejšou udalosťou všetkých čias, udalosťou, ktorá navždy zmenila dejiny. Istý staroveký filozof s neochvejnou istotou vyhlásil: *“Jedna vec je istá, žiadny Boh sem nikdy neprišiel!”* Zoči-voči tomuto tvrdeniu, ktoré kategoricky vylučuje, že by sa Boh mohol akýmkoľvek spôsobom priblížiť a sprítomniť v prítomnosti ľudstva vyvstáva nečakané a nevídané betlehemske tajomstvo, ktoré evanjelista Ján zhrňa do týchto slov, ktoré na veky vekov neprestávajú znieť v dejinách: *“A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami.”* (Jn 1, 14).

V betlehemskej jaskyni Boh svojim slobodným rozhodnutím lásky nezostáva ďaleko a vzdialený, neposiela človeku posla ani kódex správania, ale stáva sa človekom tým, že sa narodí z preblahoslavenej Panny Márie. Na Vianoce Boh Otec posíla mocou Ducha Svätého svojho jednorodného Syna na svet, nie aby svet odsúdil, ale aby ho zachránil vo Svojej láske. Toto je tajomstvo Vtelenia, ktoré sa chystáme sláviť na Vianoce, tajomstvo lásky Boha, ktorý, aby zachránil ľudstvo, neváha osobne vstúpiť do ľudských dejín, prekročiť hranice večnosti a prísť prebývať do srdca času, dejín, prítomnosti každého človeka. Práve na Vianoce prichádza Boží Syn, rovnakej podstaty ako Otec, aby prebýval v srdci našej prítomnosti, aby sa každý človek v srdci svojej prítomnosti mohol stretnúť so široko otvoreným Božím srdcom. **Na Vianoce sa Boh tým, že sa stal človekom, nerozhodol z ničoho vytvoriť ďalší “iný darček”, ale rozhodol sa obnoviť a znovu pretvoriť našu prítomnosť svojou láskou, ktorá prekonáva každú vzdialenosť, každú osamelosť, každú opustenosť. Vtelením sa večný pre lásku k človeku**

stáva “kočovným”, prijíma príchod a prebývanie medzi nami, rozkladá svoj stan v našom čase, aby každý z nás, idúc svojou vlastnou cestou, mohol objaviť a zakúsiť, že nás neustále a denne sprevádza Emanuel, Boh s nami.

A práve táto Lásku, Lásku, ktorá viedla Boha k tomu, aby sa na Vianoce stal človekom, sa definitívne prejavuje a naplňa vo Veľkej noci Pánovou smrťou a zmŕtvychvstaním, keď dáva svoj život “za nás a za všetkých”, za spásu každého človeka. V tajomstve Vianoc a Veľkej noci, udalostiach, ktoré sa nám možno na prvý pohľad zdajú také odlišné a vzdialené, pulzuje tá istá logika Lásky, žije tá istá nekonečná a bezhraničná Božia láska k človeku. Práve na kríži sa Božia láska odhaľuje a zjavuje v celej svojej neuveriteľnej a nekonečnej hĺbke. Je to Lásku, ktorá miluje až do konca, bez oddychu a bez rozmýšľania, Lásku, ktorá sa rozhodla obývať posledné miesto, miesto toho, koho Boh opustil, aby sa žiadny človek, ani ten najvzdialenejší, najodľahlejší a najzúfalejší, neocitol vylúčený z tohto objatia spásy, navždy otvoreného srdcu sveta. Po Veľkej noci nie je, a až do konca času a dejín nikdy nebude prítomnosť, v ktorej by nebol prítomný Boh, prítomnosť, v ktorej, ak prijmeme dar Lásky, ktorý sa nám vždy ponúka, sa môžeme vlastnými rukami dotknúť toho, že Boh nás miluje a zachraňuje. A práve preto, aby Božia láska až do konca bola prítomná aj v srdci našej prítomnosti nám Pán v noci, keď bol zradený, daroval a odovzdal Eucharistiu, večnú sviatosť svojej lásky k nám. Práve preto je eucharistia najväčším pokladom, ktorý Boh zveril svojej Cirkvi, zdrojom a srdcom života kresťanského spoločenstva a cesty každého Božieho dieťaťa. **V Eucharistii, dar Lásky, pre ktorý Pán trpel na kríži, nezostáva spomienkou uzavretou v čoraz vzdialenejšej minulosti, ale v moci Ducha Svätého sa stáva prítomným v srdci našej prítomnosti a zasahuje naše životy tu a teraz, v našej dobe. “V každodennom chlebe” Eucharistie, ktorý sa deň čo deň láme za našu spásu, Pánov kríž, obeta Boha, ktorý sa obetoval za našu spásu, prekračuje a láme hranice času a stáva sa živým prameňom Lásky, z ktorého môžeme čerpať v našej prítomnosti.** Eucharistia je miestom, kde objavujeme, kým sme v Božích očiach, milovanými deťmi, za ktoré Otec neváhal obetovať svojho jediného Syna, aby sa nikto nestratil a všetci boli spasení. Tá istá obeta, ten istý kríž, tá istá nekonečná láska v Eucharistii sa sprítomňuje v tomto čase a v tomto priestore, aby každý človek až do konca sveta a času mohol zakúsiť a prijať Božiu spásu. Práve Eucharistia,

ktorá sprítomňuje Pánov kríž a zasadzuje ho do srdca našej prítomnosti, nám dáva milosť, aby sme dokázali túto našu prítomnosť prežívať a žiť bez toho, aby sme sa uchýľovali inde, ako čas milosti, v ktorom spoznáваме a stretávame Božiu tvár. Potom chápeme slová cirkevného otca, ktorý prirovnávajúc Krista k milovanej, o ktorej nám hovorí Pieseň piesní, videl vo vtelení, kríži a Eucharistii tri "skoky lásky", ktorými sa Boh vo svojom Synovi rozhodol sprítomniť v prítomnosti každého človeka.

Práve slová evanjelistu Jána nám potom umožňujú zhromaždiť aj v našej chudobe štyri iskierky tejto nekonečnej lásky, ktorú sme povolaní prijímať každý deň v Eucharistii. Ako vieme, Ján, na rozdiel od synoptikov, pri rozprávaní o Pánovej poslednej večeri nerozpráva o ustanovení Eucharistie, ale podáva nám scénu umývania nôh, pri ktorej Majster a Pán, v noci, keď bol zradený, miloval svojich až do konca a sklonil sa, aby im umyl nohy. Práve toto gesto, navždy zapísané na stránkach Jánovho evanjelia a v srdci dejín, nám odhaľuje hlboký zmysel Eucharistie, ktorej "vysvetlenie" nám ponúkol sám Pán.

a. Dar prítomnosti. V Eucharistii sa Pán dnes, tu a teraz, stáva prítomným v srdci našej prítomnosti, nie niekde inde. V Eucharistii nám Boh nedáva rady ani pokyny, ale rozhodol sa ukázať nám svoju lásku tým najradikálnejším a najhlbším spôsobom, aký existuje a to jazykom prítomnosti. Milovať znamená byť spolu a byť prítomní a práve tu je zakorenená saleziánska starostlivosť. Boh sa neuspokojí s tým, že nám niečo povie alebo dá, ale v Eucharistii sa rozhodne prísť so sebou samým, aby obýval tento čas, nie iný čas. Prítomnosť, zdieľanie času je základom a prameňom všetkej Lásky. Prostredníctvom Eucharistie sa Boh nerozhoduje prebývať v našej minulosti alebo v našej budúcnosti, ale robí to tu a teraz, niekedy v tak drsnom a vyprahnutom, privilegovanom čase, v ktorom sa stretáva s našimi životmi, miluje ich a zachraňuje.

b. Obetovanie. Božia prítomnosť v našej prítomnosti nie je roztržitá, ľahostajná, zvedavá, nie je to prítomnosť na diaľku. V Eucharistii sa Boh neprichádza pozrieť na našu prítomnosť, neobjavuje sa v okne mojich dejín, aby si rýchlo prezrel stavenisko môjho života, ale vtrhne do môjho života s celým nábojom a rušivou silou svojej Lásky, ktorá sa neváhala obetovať za mňa až do konca, do posledného dychu. Božia prítomnosť, ktorú Eucharistia rozpúta v srdci nášho života nie je vlažná, nesmelá a nečinná, nie

je ospalá a roztržitá, ale je to spaľujúci oheň Lásky, je to sám Boh, ktorý sa pre záchranu môjho života neváha obetovať. V Eucharistii sa k našej prítomnosti nedostávame prostredníctvom nejasných prísľubov alebo všeobecných uistení, ale prostredníctvom Božieho daru nekonečnej Lásky Boha, ktorý sa až do konca zapojil do môjho príbehu. Boh sa rozhodol zaplatiť najvyššiu cenu, obeť seba samého, aby ma miloval bez ohľadu na cenu, rozhodol sa dnes odovzdať a dať seba samého, aby v tejto prítomnosti človek mal život a mal život v hojnosti.

c. Prijímanie. My kresťania si príliš často myslíme, že kráčanies Bohom je súkromná záležitosť, veľa každého jednotlivca, súkromná záležitosť jednotlivcov, určite nie niečo, čo otvára horizont cesty v spoločenstve. Krása kresťanstva, na ktorú sa často zabúda však spočíva práve v príslušnosti k Cirkvi, k spoločenstvu bratov a sestier, v spoločenstve a na ceste ako ľud, ako Božia rodina. A práve tento dar dnes pramení z Eucharistie, práve z Eucharistie sa rodí a žije Cirkev, spoločenstvo tých, ktorí objavujú, že sú milovaní tou istou Láskou a kráčajú v láske akou nás miloval Pán. Eucharistia nie je niečo, čo sa dáva mne a pre mňa, nezávisle od iných. Toto nie je a v žiadnom prípade nemôže byť logika Lásky, a už vôbec nie Božej Lásky! Láska nerozdeľuje, ale vytvára a obnovuje jednotu, tká vzťahy a obnovuje aj tie putá, ktoré sa z mnohých dôvodov mohli uvoľniť alebo dokonca pretrhnúť. Prijatím Eucharistie, Kristovho tela, ktoré sa dáva za nás a za všetkých, dostávame zároveň milosť byť údmi Kristovho tela, ktorým je Cirkev a ktorého hlavou je sám Kristus. Nie je možné patriť Kristovi a necítiť sa byť súčasťou jeho tela. Práve v Eucharistii dostávame spoločenstvo bratov a sestier, ktorých môžeme milovať a byť nimi milovaní, práve prijatím prijímania vstupujeme nad rámeč všetkých sympatií a názorov do spoločenstva s tými, ktorí sú vedľa nás, aj keď sú to cudzinci, ktorí dostali ten istý dar Lásky. Je to objavovanie toho, že sme milovaní tou istou Láskou a povolaní milovať jeden druhého tou istou láskou, ktorú sme prijali, čo nás núti dotknúť sa toho, že Eucharistia nás robí cirkvou, zveruje nás bratom a sestrám, aby nás milovali.

d. Svedectvo. Eucharistia, ako sa opakuje pri každom slávení sa nedáva len pre "vás" učeníkov a Cirkev, ale dáva sa "za všetkých", aby zhromaždila a spojila do jednej Lásky Božie deti, ktoré sú ešte rozptýlené. Eucharistia, Kristov kríž, ktorý dnes zahŕňa a obnovuje môj život, ma neuzatvára do môjho ega a neuzatvára nás do elitnej skupiny, do exkluzívneho

klubu. Eucharistia, ktorá nám dáva objaviť, že sme milovaní a robí nás Cirkvou, nás vkladá do toho istého pohybu Lásky, ktorý pulzuje v Božom srdci, Lásky, ktorá nemá pokoja a nedopraje si pokoj, pokiaľ je niekto vzdialený, vzdialený a osamelý, pokiaľ je niekto, kto nezažil krásu poznania a skúsenosti, že je milovaný ako dieťa. Eucharistia nás neuzatvára do seba, ale vypúšťa a znovu nás uvádza do sveta, aby sme ako spoločenstvo "rozprávali" tým, ktorí sa ešte nestretli s Láskou, ktorú sme my dostali. Eucharistia nás teda robí svedkami toho, čo sme kontemplovali očami a čoho sme sa dotkli rukami. Robí nás svedkami, ktorí sú schopní modliť sa a práve preto, že sme sa stali jedným s Ježišom, môžeme hovoriť s Otcom s rovnakou dôvernosťou a istotou ako jeho Syn. Robí nás svedkami schopnými budovať a obnovovať bratstvo, dáva nám práve preto, že sme sa stali jedným s Cirkvou, budovať a obnovovať vzťahy, v ktorých sa navzájom prijímame a sprevádzame ako bratia. Robí z nás svedkov schopných žiť službu, darovať sa, práve preto, že sme sa stali jedno so srdcom Syna obráteným k tým, ktorí sú ďaleko, aby sme si vyhrnuli rukávy a zašpinili si ruky, často radšej malými gestami než veľkými rečami, aby sme naplnili svoj každodenný život, doma i v práci sladkou a jemnou vôňou Krista.

Práve z toho dôvodu Don Bosco umiestnil Eucharistiu, Božiu lásku, ktorá sa sprítomňuje v srdci mojej prítomnosti medzi základné a neodmysliteľné piliere preventívneho systému. Pre dona Bosca to bolo hlboké presvedčenie, ktoré zažil na vlastnej koži. Práve v Eucharistii sirotky z Valdocca, opustení a nebezpeční mladí ľudia včera i dnes mohli, môžu a budú zakúšať nekonečnú lásku Boha, ktorý nás aj keď už nič nemáme a nikomu nepatríme, miluje ako Otec, pretože je Otcom, ktorý za nás dáva všetko, až do konca, do posledného dychu svojho života. Práve toto hlboké presvedčenie sa silne objavuje v sne o dvoch pilieroch, ktorý zhrňa základné kamene saleziánskej spirituality. Eucharistia je prítomnosť, ktorá sa ako bezplatný Boží dar objavuje priamo v srdci tejto nepokojnej a búrlivej prítomnosti, nie niekde inde. Boh sa stáva prítomným dnes, tu a teraz, nie niekde inde a umožňuje nám zakotviť našu loď pri pilieri jeho lásky, ktorý nám dal na kríži a ktorý sa nám každý deň znovu dáva v Eucharistii, jedinom bezpečnom prístave našej prítomnosti. Je to pilier, ku ktorému sa nepribližuje množstvo malých, osamelých lodí, vedených osamelými kormidelníkmi, ale veľká loď Cirkvi, vedená Petrovým nástupcom, ktorá kotví v Eucharistii. Napokon, v Eucharistii

nenájde bezpečný prístav luxusná loď, ktorá je vyhradená pre pár privilegovaných! Je to skôr ako to vyplýva z mnohých iných snov Dona Bosca plť, záchranný čln, ako sú tie, ktoré sa ešte stále tak často plavia po našich moriach a hľadajú prijatie na našich brehoch a v našich mestách, hľadajúc nádej a spásu. Pri stĺpe Eucharistie nie sú zakotvené žiadne luxusné lode, ale len plte, ktoré možno v riziku potopenia kvôli zúriacim búrkam sú až do konca, bez zliav a bez kompromisov, otvorenými a prívetivými miestami, poskytujúcimi starostlivosť, ktorá sa nemôže zastaviť, pretože treba vziať na palubu tých, ktorým kvôli nekonečným životným okolnostiam hrozí potopenie a utopenie.

Don Bosco píše:

"Uprostred obrovskej rozlohy mora stúpajú z vln dva pevné stĺpy, veľmi vysoké, neďaleko od seba. Nad jednou je socha Nepoškvrnenej Panny Márie, na nohách ktorej visí veľký nápis s týmto nápisom: "AUXILIUM CHRISTIANORUM"; na druhej strane, ktorá je oveľa vyššia a väčšia, je OSTIA veľkosti úmernej stĺpcu a pod ďalším znakom so slovami: "SALUS CREDENTIALIUM". (MB VII)

Pre osobnú modlitbu a meditáciu

1. Milujem vo svojom každodennom živote dar, ktorý som dostal, alebo túžim po nejakom inom živote?
2. Snažím sa napredovať a zlepšovať sa len vlastným úsilím, alebo zverujem každý deň Pánovi, aby som sa nechal sprevádzať v mojich rozhodnutiach, v mojich skutkoch, v mojich ťažkostiach a v radoostiach?
3. Žijem Eucharistiu ako nekonečný dar lásky a otriasa to mojím srdcom, keď prijmem Ježiša?
4. Robí ma Eucharistia svedkom prijímania a schopným naplniť svoj každodenný život "sladkou a jemnou vôňou Kristovou"?

Úsilie na tento mesiac

Každé ráno, keď vstanem, urobím znamenie kríža ako svoje prvé gesto a požiadam Ježiša, aby mi pomohol žiť tento deň dobre a v jeho spoločnosti. Počas týždňa pri prijímaní Eucharistie požiadam Pána, aby zatriasol mojím srdcom, aby som si všimol jeho návštevu.

ODOVZDAJ, DÔVERUJ A USMIEVAJ SA

LIST HLAVNÉHO PREDSTAVENÉHO DONA ÁNGELA FERNÁNDEZA ARTIMEHO NA CESTE DO RAJA

“Mária je Matka a Učiteľka a podporuje nás, aby sme mohli „letieť“ po ceste svätosti”.
(Don Ángel Fernández)

“Don Bosco, svätec plný Boha je zároveň svätý plný Márie. Celý jeho život sa v skutočnosti točí po Bohu a v závislosti od Boha, okolo Panny Márie”.

Podľa skúseností dona Bosca, láska k Márii a láska k Eucharistii vždy idú ruka v ruke, sú to dva piliere, ktoré podporujú život a poslanie Cirkvi.

“Ctitelia” Márie Pomocnice kresťanov sú tiež pozvaní, aby boli protagonistami eucharistického slávenia a ponúkali svoj život, radosti a námahy pre rast spoločenstva v rodine, na pracovisku a v cirkevných spoločenstvách.

Mária je učiteľkou múdrosti, je prorokyňou, ale je aj konkrétnou ženou ľudu, aktívnou a múdrou na základe skúseností každodenného života.

Postava mamy Margity nám veľmi pripomína mariánsku predstavivosť dona Bosca a opäť nám pripomína, že “ctitelia” Márie Pomocnice kresťanov musia byť svojimi životmi prorokmi, odvážnymi svedkami, schopnými sprevádzať druhých.

Don Ángel uzatvára túto kapitolu tým, že nám predstavuje nádherný obraz Márie Pomocnice kresťanov v bazilike na Valdoccu, kde je Mária zobrazená ako majestátna pani, obklopená nebeským dvorom, s korunou na hlave a žezlom v ruke: ako mocná kráľovná v boji proti zlu.

Mária denne zasahuje do nášho života a dokonca aj v tých najťažších chvíľach udržuje horiace svetlo nádeje.

Andrea a Maria Adele Damiani

Sv. Ľudovít Mária Grignon z Montfortu vo svojom “Pojednaní o pravej úcte” píše, že Máriino zvláštne sprostredkovanie v živote jej detí je možné, pretože ona je spomedzi všetkých tvorov najviac “pripodobnená” Ježišovi Kristovi, to znamená, že je mu najviac podobná a najbližšia k Nemu.

Aby sme boli skutoční ctitelia, je dôležité obnoviť krstné zaslúbenia, ktoré zahŕňajú zrieknutie sa zla a hriechu a úplné priľnutie ku Kristovi.

V tomto všetkom milujme Máriu a dovoľme, aby nás milovala ona, ktorá nás vezme za ruku, aby nás priviedla k Ježišovi.

V ďalšej pasáži hlavný predstavený uvádza:

“Mária je Matka a Učiteľka a podporuje nás, aby sme mohli „letieť“ po ceste svätosti”.

Je to jednoduché povolanie, prístupné všetkým, tým sa vyznačuje ľudový charakter nášho Združenia. Predkladá nám, aby sme žili **“pravú úctu”**, lásku k Márii, ktorá obohacuje náš vzťah k Bohu a k blíznym. Členovia ADMY sú pozvaní, aby priniesli tento dar do všetkých prostredí v ktorých pracujú a intenzívne prežívali svoje kresťanské povolanie.

Don Bosco nám prichádza na pomoc, ako nám pripomína Don Pietro Brocardo:

400. VÝROČIE SMRTI SVÄTÉHO FRANTIŠKA SALESKÉHO

SAN FRANCESCO DI SALES E L'EUCARESTIA

Najistejším spôsobom, ktorý nám dáva a zveruje tisícročná tradícia Cirkvi ako prijať neoceniteľný a nevyčerpatelný dar Eucharistie, Boží život, ktorý sa vlieva do srdca nášho života, je pokorne sa zaradiť do školy svätých, počúvať slová a nasledovať príklad tých, ktorí vo svojom živote krok za krokom urobili z Eucharistie bijúce srdce a tryskajúci prameň svojej cesty viery, života a služby. Presne 400 rokov po jeho smrti sa preto chceme spolu so svätým Františkom Saleským v krátkosti vydať na cestu a požiadať svätého ženevského biskupa, aby nám pomohol spoznať, ako skutočne v Eucharistii Pán prebýva v srdci nášho života **a ako urobiť Eucharistiú srdcom nášho života**. František, ešte ako mladý študent v Padove, vo svojich dvadsiatich rokoch napísal:

“Budem chodiť na sv. prijímanie tak často, ako to bude možné [...] aspoň nenechám nedeľu prejsť bez toho, aby som neprijal tento chlieb [...]; Ved' ako by mohla byť nedeľa pre mňa “dňom odpočinku”, keby som zostal zbavený toho, aby som prijal pôvodcu môjho večného odpočinku?” (OA XXII, 43)

Prenecháme slovo svätému doktorovi lásky a z jeho spisov sa necháme viesť piatimi jednoduchými krokmi, ktoré nás môžu sprevádzať v tomto adventnom období, aby sme si uvedomili, že Pán, ktorý sa pre nás narodil v Betleheme sa v dare Eucharistie dnes sprítomňuje v srdci našej prítomnosti a dáva nám svoju Lásku, ktorá nás zachraňuje a robí nás jedným s ním a s našimi bratmi a sestrami.

V Eucharistii:

a) Boh prichádza, aby sa stretol s naším životom v tejto prítomnosti:

„Doteraz som vám nehovoril nič o Slnku všetkých duchovných cvičení: najsvätejšej a najvyššej obete a sviatosti Eucharistie – o tomto centre kresťanského náboženstva, srdci oddanosti, duše zbožnosti; neopísateľnom tajomstve, ktoré zahŕňa celú hĺbku Božej lásky, ktorou nám Boh, dávajúc sa nám skutočne, odovzdáva všetky svoje milosti a dary. Modlitba uskutočňovaná v spojení s touto Božskou obetou má nevyšľovnú moc; vďaka nej sa skutočne

duša stáva preplnená nebeskou milosťou a opierajúc sa o svojho Milovaného, ktorý ju naplní natoľko vôňou a duchovnou sladkosťou, že sa podobá stĺpu dymu voňavého dreva, myrhy, kadidla a všetkých esencií, ktoré voňavkár používa, ako to hovorí Veľpieseň. Nakoľko len možno, chodievaj denne na svätú omšu, aby si prinášala Vykupiteľovu obetu spolu s kňazom nebeskému Otcovi za seba a za celú svätú Cirkev.” (Filotea II, kap. 14)

b) Zjaviť nám Jeho nekonečnú lásku k nám:

“Nepoznám žiadnu inú vec na svete, ktorú by sme tak absolútne vlastnili a ovládali ako jedlo, ktoré ničíme, aby sme sa zachovali. A náš Pán nás miluje do takej miery, že sa pre nás stal jedlom, pokrmom. A čo by sme my neurobili preto, aby nás vlastnil on, aby si s nami robil, čo sa mu zachce, aby nás prežúval, prehltol a urobil s nami to, čo on chce?” (List jeho matke Angelici Arnauldovej, 25. júna 1619).

c) A pomôcť nám rásť v láske zo dňa na deň:

“Vaším prvým zámerom v okamihu sv. prijímania musí byť úsilie napredovať, posilňovať a upevniť sa v Božej láske; pretože to, čo vám bolo dané len z lásky, musíte prijímať s láskou. Nie je možné si predstaviť, že by Spasiteľ urobil niečo plnšie lásky (ako keď sa daruje v Eucharistii), keď sa ničí tým, že sa redukuje na jedlo, aby vstúpil do našich duší a

dôverne sa zjednotil so srdcami a telami veriacich. Ak sa vás opýtajú, prečo prijímate prijímanie tak často, odpovedzte, že je to preto, aby ste sa naučili milovať Boha, očistili od nedokonalostí, oslobodili sa od utrpenia, našli útechu v strastiach, podporu v slabostiach. Odpovedzte, že existujú dve kategórie ľudí, ktorí často musia prijímať spoločensvo: dokonalí, pretože, keď sú dobre disponovaní, urobili by veľkú škodu, keby sa nepriblížili k zdroju dokonalosti; a nedokonalí, aby kráčali k dokonalosti; silní, aby neriskovali, že zoslabnú, a slabí, aby sa stali silnými; chorí, aby sa uzdravili a zdraví, aby neochoreli. Vy, nedokonalé, slabé a choré stvorenie potrebujete často komunikovať s dokonalosťou, silou a lekárom. Odpovedzte, že tí, ktorí nemajú veľa povinností, musia pristupovať k sv. Prijímaniu, lebo majú čas; tí zasa, ktorí sú veľmi zaneprázdnení to musia urobiť, pretože to potrebujú, pretože tí, ktorí veľa pracujú a sú plní starostí, musia byť výdatné jedlá a jesť často". (Filotea II, kap. 21)

d) Stať sa odrazom a vôňou Krista pre bratov:

"Ale ako si myslíte, že prebieha duchovné trávenie Ježiša Krista? Tí, ktorí majú dobré trávenie tela, cítia povzbudenie v celom tele, pre všeobecnú distribúciu potravy, ktorá prebieha vo všetkých jeho častiach. Rovnako, moja dcéra, tí, ktorí majú dobré duchovné trávenie, cítia, že Ježiš Kristus, ktorý je ich jedlom, sa rozširuje a komunikuje so všetkými časťami ich duše a tela. Majú Ježiša Krista v mozgu, srdci, hrudi, očiach, rukách, jazyku, ušiach a nohách. A čo robí tento Spasiteľ na všetkých tých miestach? Všetko opravuje, všetko očisťuje, všetko ponízuje a všetko

oživuje. Miluje v srdci, dáva porozumenie v mozgu, povzbudzuje v srdci, posilňuje videnie očí, hovorí jazykom a tak aj do všetkého ostatného. On robí všetko vo všetkom, a tak už nežijeme my, ale Ježiš Kristus, ktorý žije v nás". (List barónke z Chantalu, 24. januára 1608)

e) V bežnej a konkrétnej pracovitosti každodenného života:

„V deň, keď pristúpite k svätému prijímaniu, nehrozí vám žiadne nebezpečenstvo pri vykonávaní rôznych prác a povinností; väčšie nebezpečenstvo hrozí, ak by sme nerobili nič. Myslíte si, že v prvotnej Cirkvi, keď všetci každý deň pristúpili k svätému prijímaniu, sedeli kvôli tomu celý deň zo založenými rukami? A svätý Pavol, ktorý každý deň slávil omšu si zarábala na chlieb prácou svojich rúk. V dňoch svätého prijímania sa treba starostlivo vyhýbať len dvom veciam: hriechu a hľadaniu uspokojenia a pôžitkov pre seba.“ (List manželke prezidenta Brularta, február – marec 1606)

Na konci našej krátkej cesty ešte raz prenechajme slovo svätému ženevskému biskupovi a dovoľme, aby z jeho srdca zapáleného láskou k Bohu a k našim bratom a sestrám tiekli tie najkrajšie želania pre našu adventnú cestu:

"Zajace, tu v našich horách v zime zbeležujú, pretože žijú v snehu a živia sa v ňom; aj vy, ak v sebe budete živiť krásu, dobrotu a čistotu tejto božskej sviatosti, stanete sa krásnymi, svätými a čistými". (Filotea II, kap. 21)

SKRZE PRIJATÚ MILOŠŤ

BEATRIX, NÁŠ MALÝ ZÁZRAK

Svedectvo dvoch mladých manželov, Elisy a Alessandra, nových členov primárnej ADMY na Valdoccu.

Alessandro: Naša cesta v ADME sa začala pred 5 rokmi pozvaním dona Robyho, aby sa zúčastnil na stretnutiach Prvých krokov v rodine, určených pre rodiny v prvých rokoch manželstva a rovnako ako

my, pre zasnúbené páry, ktoré sa pripravovali na svadbu.

Elisa: ADMU som poznala vďaka skúsenostiam a príbehom mojich rodičov, ktorí k nej patrili niekoľko rokov.

A: Pre mňa to však bola nová dimenzia, aj keď som

Skrze prijatú milosť

mal možnosť vyrastať v saleziánskom prostredí počas stredoškolských rokov a tento návrh ma zaujal.

E: Rozhodnutie pokračovať vo formácii skrze mesačné stretnutia ADMY a oslavy 24. dňa v mesiaci bolo v istom zmysle celkom prirodzené, ani tak nie rozhodnutie, ale istým spôsobom reakciou na návrh vernosti, v ktorej sme videli veľkú príležitosť na dobro pre seba a pre našu rodinu.

A: Keď sa dnes zamyslíme nad našou históriou, uvedomíme si, že od začiatku nášho manželstva nás Mária dokázala vziať za ruku a viesť nás k nej, aby sme sa necítili sami v okamihu našej prvej veľkej búrky, keď sme spolu s radosťou zistili, že po Alicke očakávame ďalšie dieťa, museli čeliť strachu z toho, že vieme, že možno to dieťa nie je pre nás, pretože trpelo veľmi vážnou malformáciou mozgu, možno nie kompatibilnou so životom a takmer určite nie s "normálnym" životom ako ho chápeme. **Stále si pamätám Elisinu tvár, keď vysvetľovala výsledok ultrazvuku. Prvý pocit bol z úplného opustenia, ale krátko nato s jemnosťou, pevnosťou a dôverou v Máriu, ktorá je typická pre moju manželku dodala, že toto dieťa nám Pán zveril, pretože si bol istý, že sa o ňu postaráme. Tieto jednoduché, ale náročné slová boli pre mňa ako záblesk svetla v tme. Nebol som sám, mal som vedľa seba manželku a najmä Máriu. To, čo som musel urobiť bolo jasné, musel som sa zmieriť s tým, že zostanem v tejto zdanlivo zúfalej situácii s presvedčením, že Mária nás nenechá samých.**

E: Možno toľko obáv, tých ľudských, ktoré nás strašili... ale len jedna istota bola väčšia: že nie sme sami, ale sme milované deti, my a stvorenie, ktoré som cítila kopať a ktoré sme už pred mesiacmi zahliadli na ultrazvuku. Keď sme sa v tých mesiacoch zverili Márii, ochutnali sme sladkosť modlitby vykonanej srdcom a úľavu duše toho, kto vie, že je už vypočutý vo svojich prosbách. Skrze ňu sme otvorili svoje srdcia ľuďom, ktorým sme boli blízki, v rodine rodín ADMA sa zrodili nové priateľstvá a ďalšie sa posilnili, pretože spočívali na spoločnom základe viery a dôvery v Máriu a Ježiša.

A: Akoby nás učili, že modlitba a úplná dôvera v nich všetko dokážu, pre lekárov takmer nevysvetliteľným spôsobom pri každej kontrole nadobúdala Beatricin mozog čoraz normálnejší tvar a v apríli pred rokom sme prvýkrát objali náš malý zázrak. Všetko, čo

“...Vďaka nej sme otvorili svoje srdcia...”

nás predtým znepokojovalo, sa časom ukázalo ako neškodné.

E: Naopak, museli sme čeliť niečomu, čo sme nečakali, a to potrebu operácie srdcovej chyby, ktorá sa počas všetkých tehotenských kontrol nikdy neobjavila. Tak sme sa naučili, že naše obavy sa často ukážu ako nič a že všetko, čím sme a čo sa nám deje je a zostáva tajomstvom v rukách Prozreteľnosti. A ešte aj dnes sme naplnení vďačnosťou a úžasom, keď si spomíname na jemnosť, s akou sa Mária konkrétne sprítomnila v našom dome, prostredníctvom kaplnky v dňoch Beatricinej operácie a jej pobytu na jednotke intenzívnej starostlivosti, alebo keď som neskôr začínal novú prácu. V našich dejinách spoznávame jej materinskú prítomnosť, starostlivú, ale diskretnú, ktorá usmerňuje aj malé a veľké rozhodnutia každého dňa.

A: Naozaj nás naplňa vďačnosťou a úžasom, keď sa dnes obzrieme späť a pripomenieme si, že keď sa nás Don Róbert spýtal, aké motto by ste chceli dať svojmu manželstvu, vybrali sme si vtedy toto: Mária a Prozreteľnosť. A v ADME sme na vlastnej koži zažili ako sa to všetko dá prežiť v každodennom živote skutočne plodným spôsobom pre seba a pre ostatných.

E: Ako povedal Don Bosco: **“Mária je naša sprievodkyňa, naša učiteľka, naša matka a nerobí veci len spolovice”**. Tu sme teda, aby sme si obnovili odovzdanie sa jej, istí, že budeme pokrytí milosťou a že sa budeme môcť vlastnými rukami dotknúť aj iných ďalších zázrakov.

RODINNÉ SPRÁVY

Argentína: Októbrová duchovná obnova so sv. Františkom Saleským

Buenos Aires, Argentína – V sobotu 22. októbra sme na stretnutí ADMA Buenos Aires v Argentíne meditovali o živote a spiritualite svätého Františka Saleského pod vedením dona Néstora Zubeldiu. Stretnutie pokračovalo adoráciou, ružencom a svätou omšou, ktorú celebraval don Vincenzo Ricchetti.

Thajsko: Púť k soche Panny Márie

Pri príležitosti 150. výročia založenia inštitútu sa v našej thajskej provincii aktivovala iniciatíva púte sochy Márie Pomocnice kresťanov v rodinách členov komunity Educande a rodín študentov.

21. októbra 2022 priniesla sestra Kuanruan Onakul, animátorka združenia ADMA, spolu s členmi skupiny ADMA a jej susedmi sochu Panny Márie do domu Viny Klaithongovej, členky ADMY pri príležitosti jej narodenín. Vyzývali sme pre ňu zvláštne požehnania a zverili sme rodinu Panne Márii, aby sme ju ochránili pred každým nebezpečenstvom.

Nasledujúci 24. október, v deň spomienky na Pomocnicu kresťanov, sa členovia skupiny ADMA, sestry a niektorí spolupracovníci išli modliť Svätý ruženec do domu učiteľa Kornucha Charoenphola. Pred ukončením ruženca sme recitovali modlitbu odovzdania rodiny Panne Márii. Pani Kornuch Charoenphol poďakovala a podelila sa o to: *“Dnes sa nás dotkla láska Pána Ježiša a Panny Márie. Počula som ich sedieť vedľa nás, keď sme sa modlili ruženec. Ďakujeme, že ste do tohto domu priniesli Máriu Pomocnicu kresťanov.”*

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KRESŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. V predmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina). Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.